

после релативно кратког живота пуног промашаја и разочарања, свесно или несвесно, окончавају мучење своје јалове потраге, прибегавајући, нажалост, најгорем облику очајања - самоубиству.

Али, ти младићи и те девојке које подузимају такве безумне и ужасне кораке, нису некакве хуље. То су млади људи, дечица, и Божија и наша, која - прелешћена лажима материјалистичког, самозадо-

вољног друштва које су им одрасли наметнули - не успевају да открију циљ за који су створени - стварни и вечни разлог који им нисмо прене-ли и за који они не знају. Не знајући за узвишени циљ човековог живота - за обожење, и не налазећи мир ни у чему, они се предају очајању у свим оним облицима које смо већ поменули.

свети владика Николај (Велимировић)
БЛАГОДАРНОСТ ПОСЛЕ БУРЕ

Прође буре и олуја,
утиша се грозни ветар,
ја се спасох, сав припијен
уз Те, Христe, као Петар.

Каквом песмом и молитвом
сада да ти благодарим,
једном више ја те познах,
и да умрем сад не марим.

Замукла су уста моја,
но у срцу суза врца,
у тој сузи Ти се блисташ -
крупна суза на дну срца.

У тој сузи јаче блисташ
но у блеску силног мора,
но у сјају јарког сунца,
но у строју моћних гора.

У тој сузи ја Те видим
боље наго у природи,
боље него у све књиге,
боље но кад сунце броди.

У тој сузи ја Те љубим
више но крај мајке боне,
више но на златне крсте,
више него на иконе.

Та се суза чудно зове,
с чиме да је сравним, с чиме?
Са анђелским умиљењем -
благодарност њој је име.

Суза једна у дну срца,
жао ми је да је лијем,
у њој гледам лик Твој, Христe,
зато морам да је кријем.

Та ми суза, чудна суза,
к'о молитва добра вреди.
Пред њом цело биће моје
као стара крпа бледи.

Одржи ме, Христe благи, -
Одржи ми сузу ову
кроз сав живот, и по смрти,
док не видим сву твар нову.

Ова једна суза слатка
опрат може прошлост многу,
хвала Теби за њу, Христe,
Хвала Теби, благом Богу.

Као Петар ја ти кличем:
Син Божији си Ти заиста!
Нека небо и нек земља
славе Тебе, Живог Христа!

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ДЕВЕТА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА

Мт. 14, 22 - 34, зач. 59; Лк. 4, 22 - 30, зач. 14.

1 Кор. 3, 9 - 17, зач. 128; Јк. 5, 10 - 20, зач. 57.

СВЕТИ ПРОРОК ИЛИЈА
свети Илија Грузијски

епископ Александар Милеант ОД САМООБОЖЕЊА ДО АНТИХРИСТА

Ту међутим има много више тога. Крајем двадесетог века Ничев "Надчовек" је дегенерисао (или пре природно се развио) у уплашено, рањиво и глупо створење, потрошача ТВ вести и реклама, одазивача на мишљење анкета и импулсивни потрошач – "човек пост-модерне". Исто тако, утопијско узбуђење скорије прошлости дало је пут ка суморној лудници "политичке исправниости", ратборне осредњости и узајамних парница које мељу сваку друштвени или лични сусрет у готов новац... Ниче се сигурно преврће у свом гробу.

Оно што је Отац Серафим назвао субхуманошћу у уметности авангарде и филозофије, данас се види свуда. Надчовек се загнурио у субхуманост и више се не осећа добро.

Ово је заиста, природни процес. Као што је Ниче објавио, а сви прихватили, да је човек убио Бога и поставио себе, на Његово место у свом погледу на свет. И ово би било баш фино, да нечији поглед на све то није просечна

слика авангарде, коју можете да обесите на зид, у ком год полозају желите; сличније је стаклу у вашем аутомобилу. Ако ваше стакло није чисто и право, завршићете у јарку.

А нити је чисто нити исправно за "пост-модернисте": човек није ни "добро организован систем ћелија", а није ни мера свих ствари; све религије нису исте; атман није Браман. За верног Хришћанина све ово је ствар вере; часни посматрач биће покренут у истом смеру посматрањем и размишљањем. На жалост, они који су мењали и разум и веру ради само-обожавања, не могу их повратити: субхуманост је улица у једном смеру.

Спектакуларна пропаст само-обожавања, води у следећи корак, сличан оном који је одвео Буду из Хиндуизма. Човек се оне осећа добро у средишту; човек мора бити померен одатле. На његовом месту не остаје ништа. Није изненађујуће да је сам Ниче био онај који је увидео ништавило иза радности Надчовека.

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

“Шта је бог Нихилисте?” – пита Отац Серафим у свом раду на ову тему, “Он је нирил, ништавило... одступништво и परिцање, то је “леш мртвог бога”, који тако тежи Нихилисти... Нихилист жели да свет који се једном окретао око Бога, окреће сада око – ништавила.”

Очигледно, то не може бити стално стање. “У садашњем тренутку човекове духовне историје – тренутак, по општем признању кризе и преласка - мртав бог, велика празнина, стоји у средишту човекове вере.” Празнина мора бити попуњена. Ко ће то урадити?

Неће бити Бог: човек Га је убио. Неће бити ни човек: покушао је и јадно пропао. Онда ко? Неко ко ће се издавати за Бога, заузети место Бога... ово је тачна дефиниција Антихриста.

Извесни традиционални квалитети Антихриста – “Хумани владар света... (који ће) окренути

наопако творевину, чинећи да тама изгледа као светлост, зло као добро, ропство слобода, хаос као ред; он је највиши протагониста филозофије абсурда...” на рубу двадесетпрвог века изгледа више као листа особина просечног политичара Владе.

Али то ипак не значи да свако може попуњити празнину; не заборавимо да и “сада многи антихристи посташе” (1. Јов. 2:18), носиоци “духа Антихристовог” у свету. (1.Јов4:3) “Тајанствено очекивање” оних који су открили тежим путем да “атман јесте ништа”, чува за некога већег калибра. “Човек данас чека Бога – који је вероватно на једном нивоу, Антихрист – у нади да ће он донети умирење савести и повратити смисао и радост само-обожавању.”

Надчовеку треба рука, која ће га извући из јарка субхуманости.

архимандрит Георгије (Капсанис)

ЦРКВА КАО МЕСТО ЧОВЕКОВОГ ОБОЖЕЊА

Данас млади људи трагају за искуством правога живота. Уморна од материјалистичког начина живота и рационалистички оријентисаног друштва које смо им ми старији наметнули, наша дечица, те иконе Божије, које је Бог позвао да постану богови по Благодати, трагају за нечим што надилази рационалистичке форме материјалистичке филозофије и атеистичког образовања које им одрасли намећу. Они трагају за искуствима стварнога живота и нису задовољни оним што чују о Бо-

гу. Они желе да имају живо искуство Бога, Његове Светлости, Његове Благодати. Не знајући да Црква може да им пружи утеху и искуство за којим трагају, многи млади људи, у потрази за нечим што је изнад и са оне стране пуке рационалности, трагају на погрешним местима и окрећу се разним другим јефтиним заменама.

Неки залутају у далекоисточне мистицизме, попут јоге, други у окултизме или гностицизме, а трећи, на крају, нажалост, и у отворени сатанизам.

У погледу етике, они не признају никаква правила. За њих су етичка начела потпуно бесмислена, јер су се лишили смисла и сврхе етике, а то је - сјећање људи са Светим Богом.

И управо због тога са великом жестином бесне трагични догађаји као што су анархизам и тероризам. Многи људи који, дубоко у себи, желе да остваре своју унутарњу

подвигу обожења. Нажалост, хедонизам и плотска задовољства - врло често под патронатом државе - постају савремени идоли, тј. савремена “божанства” која проузрокују велику штету и телима и душама младих.

Други, живећи без икаквог идеала, троше своје време на различите бесмислене, досадне и штетне активности. Трећи налазе

О Господу сада сви ћуте, прећуткују о Његовом свемогућству, милости и љубави. Може се чути само једно, а то је како нас данас обмањује непријатељ, а ако не баш данас, онда ће то неминовно учинити сутра. Зар нећемо поставити питање зашто су сви ћутали кад су на све производе масовне потрошње ставили бар-кодове са три шестике, тако да су прешли преко тога и спокојно окушају све што се продаје у тржницама? Међутим, иако су са пореског документа уклонили бар-кодове и повукли захтев за писањем изјава, гласине не престају да круже! Њима нема краја, лаж се надовезује на лаж, а простодушни људи у страху и пометњи већ беже и од Цркве, беже са спасоносне лађе чији је Кормилар Сам Господ! Ето какву је свеобухватну диверзију смислио наш непријатељ, који је сада и остварује!

Што се тиче бар-кодова, уколико се у овом тренутку на њих осврнемо с позиције верујућег човека, шта ћемо рећи? За неверујућег они нису страшни, јер је само неверје жиг будуће пропасти о којој такав човек и не размишља. Верујућем пак те три шестике сада не прете ни на који начин, јер је у нашим рукама, у нашем срцу и нашем уму делотворни печат Божији - крсно знамење, у име Оца и Сина и Светога Духа - тако да и ако нешто смртно попију, неће им нашкодити.

Оградивши се крстом, супротставићемо се непријатељу, не бојећи се ни његове препредености ни лукавства. Господе, дао си нам Крст Твој, оружје против ђавола (не само против три шестике, него против самог ђавола!); он се тресе и дрхти, јер не може да гледа на силу Његову, јер мртве подиже и смрт погази...

архимандрит Јован Крестјанкин

снагу, а то не могу јер немају духовно руковођење ка обожењу, одају се свакој врсти ексцеса и насила против својих ближњих.

Већина младих људи, и не само младих, троши, на хедонизам и плотска задовољства, своје драгоцене животне време и снагу, које им је Бог даровао да би успели у

уживање у пребрзој вожњи и тркама по улицама, често са страшним последицама, као што су тешке повреде и смрт. Четврти, после многих лутања, капитулирају (предају се) и падају у демонско ропство наркоманије, те нове куге нашега столећа.

Конечно, многи млади људи,